

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΕΡΝΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Η ΜΟΥΝΑ ΕΝΑ ΕΥΘΡΑΤΣΤΟ ΚΙ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟ ΠΑΙΔΙ. Όμως η ζωή με οδήγησε σε δρόμους δύσβατους και σκληροτράχηλους. Εθνική Αντίσταση, Δημοκρατικός Στρατός, παρανομία, πέντε στρατοδικεία, δύο καταδίκες σε θάνατο, είκοσι χρόνια από τη χούντα, δεκάξι χρόνια στα κάτεργα, ένα ποδάρι κομμένο, βασανιστήρια. Τους εφιάλτες μου τις νύχτες τους παλεύω με τις λέξεις κι όταν τις συνταιριάζω σε ποίημα το επαναλαμβάνω άπειρες φορές ώσπου η μελωδία να αναβλύζει από μόνη της. Τα τραγούδια μου είναι παιχνίδια με τους εφιάλτες.

Το μαρτύριο που δεν περιγράφεται είναι η αγωνία του μελλοθανάτου που περιμένει το εκτελεστικό απόσπασμα κάθε αυγή. Άυλος ο θάνατος να κυκλοφορεί ανάμεσά μας. Κι άξαφνα σε άτακτα χρονικά διαστήματα να στήνουν τους συντρόφους στα έξι μέτρα και να τους θερίζουν σαν στάχνα με τα πολυβόλα τους. Ποιους θ' αρπάξουν την επόμενη φορά; Κι ήμασταν νέοι γεμάτοι όνειρα και πάθος για ζωή.

Θέλω πίσω

τις καταδίκες μου σε θάνατο
την αγωνία μου πριν κάθε αυγή
ν' αφουγκράζομαι

τα βήματα της φρίκης στο σκοτάδι

μπροστά στον Άδη

ποιον θα πάρει;

Ζυγώνει

το αίμα μου παγώνει

μου κόβεται η πνοή

Κι άξαφνα

το τραγούδι μας κραυγή
ο χορός των μελλοθάνατων
να τραντάζει τη φυλακή
γεια σας αδέρφιαααααα.....
ενός λεπτού σιγή.

Στον αγώνα δώσαμε και την τελευταία μας πνοή και
δεν καταδεχτήκαμε για τον εαυτό μας μήτε μια καρφίτσα.
Θέλαμε ν' αλλάξουμε τον κόσμο στα μέτρα του ανθρώπου.
Άμα πεθάνω να μη με θάψετε στο χώμα. Όχι άλλη φυ-
λακή.

Να με κάψετε και την τέφρα μου να τη σκορπίσετε
στους πέντε ανέμους.

Να ταξιδεύω ν' αλλάζω παραστάσεις, να μην χορταί-
νω. Γιατί είναι όμορφος ο κόσμος κι ανέλπιστη ευτυχία η
ζωή με τα χιλιάδες βάσανα.

✓ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἡ ψυχή μου
σπαθί γυμνό
κατάντικρυ στο Χάρο
θα το ματώσω πριν διαβώ
στον Ἄδη καβαλάρης
σας χαιρετώ
με καρτερεί ο Ἄρης

ΕΠΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Με λοιδορούν και με χλευάζουν
γιατί
ενώ άγγιξα την κορυφή
πέρασα στο περιθώριο και την αφάνεια.
Φίλοι μου και αδελφοί
κοινώνησα την περηφάνια
μιας γενιάς αποδεκατισμένης
σ' αγώνες και κατατρεγμούς
θα μείνω με τους ταπεινούς
για νάμαι ο εαυτός μου
στα κουτουκάκια της φτωχολογείας
εκεί όπου χτυπά
κι όπως χτυπούσε πάντα
της Ρωμιοσύνης η καρδιά
κι όσο κεντούσε ο μπαγλαμάς
στα φυλλοκάρδια μας την ομορφιά

✓

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Καθώς γεμίζεις τ' όπλο σου
και με πυροβολείς κατάκαρδα
σε βλέπω και γελώ.

Οπλίζω την κιθάρα μου
με μελωδίες κι όνειρα
και τραγουδώ.

Παίρνουν τ' αηδόνια τη φωνή μου
άνεμοι πνέουν στην ψυχή μου
κι από τον τάφο ζω.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

Θύελλες και κεραυνοί
ουρλιάζουν στα τραγούδια μου
άστρα και μαγέματα
κι αηδονιών λυγμοί
κι αν η κιθάρα μου βραχνή
είναι που ψεύτισεν ο κόσμος
και φτήνηνε η ζωή.

Δεν έχουνε γραφτεί
τα πιο όμορφα τραγούδια μου
για τα υψηλά και τα μεγάλα
τάχω κρυμμένα στη ψυχή
κι αν τραγουδώ
με ραγισμένη τη φωνή
είναι που μας προδώσανε
και μείναμε ορφανοί.

Δεν συμμετέχω

Σ' αυτόν τον κόσμο το σκληρό
της φθοράς και της απελπισίας
του νάυηλον και της ασχήμιας
του κέρδους και της αντιπαροχής
που μ' έχετε δεμένο
στου μαρτυρίου το σταυρό
πεταλωμένο καρφωμένο...
νομίζετε πως με κρατάτε
μα εγώ ελεύθερος πετώ
με τα φτερά της φαντασίας
σε άλλους κόσμους μαγικούς
της ανθρωπιάς και του ωραίου

Στον κόσμο σας λοιπόν τον πλαστικό
του άγχους και της αποξένωσης
του νέφους, του μπετόν, της αρπαχτής
της πρέζας και των ψευδαισθήσεων
σ' αυτόν τον κόσμο του πορνό
το βάρβαρο κι απάνθρωπο
που όλα πωλούνται κι αγοράζονται
εγώ δεν συμμετέχω
μόν' κρούω την κιθάρα μου και τραγουδώ
τα διαλεχτά και τα μελούμενα.